

CLIVE CUSSLERIN

The background of the book cover is a vibrant, high-angle aerial photograph of a tropical archipelago. The scene features numerous small, lush green islands with dense vegetation, separated by clear, turquoise blue water. In the upper right, a bright blue sky is filled with soft, white clouds. The overall atmosphere is one of a remote, exotic location.

WSOY

UUSI NUMA-SEIKKAILU

UHKA PILVISTÄ

Suomentanut Jorma-Veikko Sappinen

GRAHAM BROWN

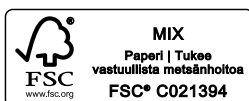
Graham Brown

CLIVE CUSSLERIN
UHKA PILVISTÄ

SUOMENTANUT JORMA-VEIKKO SAPPINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Lainaukset William Shakespearen näytelmästä *Myrsky*,
s. 381–382 suomentanut Paavo Cajander.

Ensimmäinen painos

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

Clive Cussler Condor's Fury

Copyright © 2023 by Sandecker, RLLLP

By arrangement with
Peter Lampack Agency, Inc.
350 Fifth Avenue, Suite 5300
New York, NY 10118 USA.

SUOMENKIELINEN LAITOS

© JORMA-VEIKKO SAPPINEN JA WSOY 2025

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

ISBN 978-951-0-50602-8

PAINETTU EU:SSA

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:

TUOTEVASTUU@WSOY.FI

HENKILÖT

NATIONAL UNDERWATER AND MARINE AGENCY (NUMA)

KURT AUSTIN – Erikoisprojektiosaston johtaja, pelastusasiantuntija ja veneilyharrastaja

JOE ZAVALA – Kurtin apulainen, helikopterilentäjä ja konenero

RUDI GUNN – NUMAn apulaisjohtaja, Yhdysvaltain laivastoakatemian kasvatti, johtaa suurinta osaa NUMAn jokapäiväisestä toiminnasta

HIRAM YAEGER – NUMAn informaatioteknologiaosaston johtaja, edistyneimpien tietokoneiden suunnittelun ja toiminnan asiantuntija

PAUL TROUT – NUMAn päägeologi, valmistunut Scripps Institutesta, naimisissa Gamayn kanssa

GAMAY TROUT – NUMAn johtava meribiologi, niin ikään Scrippsian kasvatti, naimisissa Paulin kanssa

MERIVOIMIEN TIEDUSTELUPALVELU

KONTRA-AMIRAALI MARCUS WAGNER – Merivoimien tiedustelupalvelun päällikkö, Rudi Gunnin vanha ystävä

KOMENTAJA JODI WELLS – Merivoimien tiedustelupalvelun johtava agentti, tehtävä Arcosin johtaja

LUUTNANTTI MASON WEIR – Tuliryhmä Alfaan johtaja, tehtävä Arcos

KERSANTTI BOSWORTH CONNERS – Tuliryhmä Alfaan jäsen, tehtävä Arcos

KERSANTTI DIEGO MARQUEZ – Tuliryhmä Alfaan jäsen, tehtävä Arcos

OSTROM AIRSHIP CORPORATION

STEFANO SOLARI – Brasilialainen ilmailuvisionääri, joka tehtyään menestyksekkään uran ilmailuinsinöörinä perusti Ostromin ja loi ensimmäisen kansainvälisen ilmalaivayhtiön sitten zeppeliinien aikojen

LUIS TORRES – Ostromin palveluksessa oleva kuubalainen insinööri, uskollinen Martin Colonille

KAPTEENI MIGUEL BASCOMBE – Ostromin johtava kapteeni, vastuussa koelennoista, Stefano Solarin ystävä

PIKADORIT – KUUBAN TIEDUSTELUPALVELU

MARTIN COLON – Kuuban tiedustelupalvelun entinen eversti, johtajana Pikadoreissa, eliittiyksikössä, jonka päämääränä on Yhdysvaltain heikentäminen, parhaillaan Ostrom Airship Corporationin varatoimitusjohtaja

ROJO LOBO (PUNAINEN SUSI) – Kuuban tiedustelupalvelun entinen salamurhaaja, nykyisin merirosvouksella hankitun tavaran salakuljettaja

ANTON PEREZ – Kuuban tiedustelupalvelun entinen eversti, nykyisin kansliapäällikkönä tuotantoministeriössä, joka vastaa kuubalaisten raaka-aineiden tuotannosta ja jakelusta

VICTOR RUIZ – Kuuban tiedustelupalvelun entinen apulaiskomentaja, nykyisin Kuuban kansalliskokouksen edustaja ja nouseva poliitikko

LORCA – Pikadorien entinen komentaja, nykyisin korkeassa asemassa Kuuban satamavirastossa Havannassa

YAGO ORTIZ – Kuubalainen hermotutkija, mukana Havannan syndrooman kokeissa, myöhemmin Colonin palkkaamana Arcos-projektissa

ERNESTO MOLINA – Keskuskomitean tärkeä jäsen, johtaa vastavakoilukomissiota ja on toisinaan Colonin liittolainen

PROLOGI

KUUBA

ARCOS, KUUBA

Vanha venäläisvalmisteinen Lada-katumaasturi kiiti kosteana iltapäivänä pienen kuubalaisen kylän halki. Katuja reunustivat ränsistyneet talot, ja puhelinpylväät olivat kallellaan oudoissa kulmissa kuin kaatumaisillaan. Aurinko oli jo melkein taivaanrannassa, kun auto ajoi kaarteeseen lähellä laitakaupunkia ja oli vähällä törmätä kulkukoiraan, joka oli harhautunut liian etäälle katuojasta.

Martin Colon vilkaisi taustapeiliin. Koira oli kiepahtanut ympäri ja loikannut ajoissa pois tieltä. Nyt se kyyristeli rikkaruohojen keskellä vanhan rakennuksen vieressä. Talon seinässä näkyivät haalistuneina kuvina Kuuban ja Neuvostoliiton liput.

»Kuinka pitkä matka labraan vielä on?» kuului ääni Colonin vierestä.

Colon katsahti matkustajan paikalla istuvaa miestä. Ernesto Molina toimi poliitikkona ja puolueen keskuskomitean jäsenenä Havannassa. Hän oli jonkinmoinen kovanaama, joka mielel-

lään uhosi ja esitteli voimiaan. Hänellä oli myös vaikutusvaltaa, sillä hän johti vastavakoilukomissiota, jonka tehtävänä oli etsiä maanpettureita ja vakoojia. Colon oli yrittänyt pysyä Molinan liittolaisena, mutta kanssakäyminen oli rispaantumaa päin.

»Viisi kilometriä», Colon sanoi.

Molina nyhti ryppyisen, harmaanvihreän kenttäpuseronsa kaulusta. Kuten monet Kuuban valtionhallinnon piirissä olevat, myös hän piti sotilasunivormua toivoen, että hänet nähtäisiin vallankumousjohtajana. Colonin asu oli päinvastainen. Hänellä oli siviilivaatteet, vaikka hän oli Kuuban tiedusteludirektoraatin täysi eversti ja entinen ilmavoimien lentäjä.

»Oletko varma, että amerikkalaiset ovat tulossa?» Molina kysyi.

Colon oli varma. »Lähteideni mukaan hyökkäys tapahtuu minä päivänä tahansa.»

Molina ei pitänyt kuulemastaan. Uhkakuva yhdysvaltalaisista sotilaista Kuuban maaperällä sekä kauhistutti että raivostutti. Hän syytti uhasta Colonia. »Minähän varoitin tästä projektista. Keskuskomitea on aina suhtautunut siihen epäluuloisesti, mutta minä olen silti tukenut sinua. Sen sinä olet palkinnut viemällä asiat liian pitkälle. Yhdysvaltalaisen tiedemiehen sieppaus. Ihmiskokeita. Mitä hulluutta tämä tällainen on?»

»Yhdysvaltalainen tiedemies tuli omasta tahdostaan», Colon lausui puolitotuuden. »Koehenkilöt olivat poliittisia vankeja. Pettureita. Sinun komiteasi olisi lähettänyt heistä ainakin puolet teloituskomppanian eteen, ellen olisi ottanut heitä niskoiltasi.»

»Olet ollut holtiton», Molina kivahti. »Ja nyt sitten joudut kohtaamaan seuraukset.»

Colon pysytteli vaiti ja hillitsi itsensä. Hän ei ollut läheskään yhtä huolestunut kuin poliitikkomatkestajansa. Sitä paitsi hän oli ollut kaikkea muuta kuin holtiton. »Mitähän seurauksia sinä mahdat tarkoittaa?»

»Mittamme on tullut täyteen», Molina sanoi. »Lopetamme toimintasi. Materiaalit ja tutkimus siirretään sotilastukikohtaan, missä niitä vartioidaan kunnolla, ellei sitten tuhota.»

»Tuhota?»

»Niin», Molina sanoi. »Jotkut komitean jäsenistä pitävät toimintaasi kammottavana. Toiset näkevät sen uhkana. Ja nyt yksin he päättävät, mitä sille tehdään.»

Colonin leukalihakset kiristyivät mutta vain näön vuoksi. Hänen tiedonantajansa olivat jo aikoja sitten ilmoittaneet levottomuuden kasvaneen keskuskomitean piirissä. Hän oli valmistautunut kaikkeen.

Hän katsahti länteen. Aurinko painuisi pian vuorenhuippujen taakse. Mikäli hän oli oikeassa, Yhdysvaltain merivoimien iskuryhmä saapuisi johonkin aikaan pimeäntulon jälkeen.

»On hyvä että amerikkalaiset tulevat», hän sanoi.

Molina katsoi häneen kuin olisi kuullut väärin. »Miksi sanot noin?»

»Siksi, että maailman täytyy saada joku, jota voi syyttää siitä mitä aion tehdä.»

Colon kiepautti rattia, jolloin ajoneuvo kääntyi rajusti vasemmalle. Molinan turvavyö ei ollut kiinni, joten hän paiskautui vasten ovea, joka ei ollut mennyt kunnolla kiinni moneen vuoteen. Ovi lennähti auki. Molina lensi siitä ulos soratielle. Hän pikemminkin syöksyi kuin luisui, ja hänen käsivartensa ja alaraajansa viuhuivat kuin tuulimyllyn siivet ennen kuin liike pysähtyi tuuheaan ruohikkoon, jonka keskellä kohosi puuaita.

Colon painoi jarrun pohjaan ja pysäytti auton. Hän sieppasi pistoolin, nousi autosta ja palasi Molinan luo. Miehen vartalo oli vääntynyt, ja hän oli pahasti loukkaantunut mutta edelleen elossa.

»Miksi?» Molina kähisi ja katsoi ylös Coloniin. »Miksi?»

»Siksi, että sinä ja muut Havannan vanhat miehet haaskaisit-

te työmme tulokset hölmöön ihmismielellä näpertelyyn tai jopa kääntäisitte sen omaa kansaamme vastaan. En anna käydä niin.»

»Mutta... amerikkalaiset?» Molina sai sanottua.

»Älä pelkää», Colon sanoi. »Hekään eivät saa sitä.»

Puhuessaan Colon näki, kuinka Molina hivutti veristä kättään kohti koteloa, joka oli tämän vyöllä. Hän ei jäänyt odotamaan, että Molina tavoittaisi sen. Hän oikaisi ranteensa ja ampui Molinaa rintaan ja sitten päähän. Laukausten äänet raukuivat poikki maiden, jotka olivat muutoin luonnottoman hiljaisia. Colon ei uskonut, että kukaan oli kuullut niitä, saati tulisi tutkimaan niiden lähdetä. Alue oli *zona de muerte*, kenttä, joka ympäröi koelaitosta ja jota kansoittivat auringonpaisteeseen mätänemään jätetyt kuolleiden eläinten raadot. Siellä ei käynyt ketään, ellei ollut pakko.

Colon työnsi pistoolin koteloon, kömpi takaisin autoon, kurkotti sulkemaan matkustajan puoleisen oven ja pani vaihteen päälle. Lähtiessään vauhdikkaasti liikkeelle hän katsoi kauasuuteen. Hän erotti tihenevän hämärän keskeltä nipin napin radiomaston siluetin. Ei menisi enää kauan.

Luutnantti Mason Weir ryömi niityn villiintyneen, korkean ruohikon poikki samaan aikaan, kun pimenevälle taivaalle syttyi tähtien valopisteitä. Hän oli merivoimien erikoisagentti, joka johti kolmimiehistä ryhmää kohti kaukana näkyvää pientä rakennusta. Hän liikkui hitaasti ja pysytteli ruohikon tiheimmissä kohdissa. Saapuessaan niityn puoliväliin hän kohtasi maassa makaavan kuolleen hevosen, jolla ei ollut silmiä. Hän pysähtyi eläimen kohdalle ja odotti, kunnes ryhmän kaksi aliupseeria saavuttivat hänet.

Ensimmäisenä saapui ylikersantti Bosworth Conners, jota kaikki sanoivat Boscoksi. »Pirun häpeällistä kohdella eläintä noin», hän sanoi tarkastellessaan silmätöntä hevosta.

Weir oli nähnyt puurajassa toisenkin kuolleen hevosen, samoin kaksi kuollutta vuohta ja ainakin yhden sonnin. Satelliittikuvien perusteella hän tiesi, että pientä rakennusta ympäröivät niityt olivat täynnä eläinten raatoja. Senkertainen näytti tuoreimmalta. »Päälliköt haluavat tietää mikä tuon tappoi», hän sanoi Boscolle. »Ota verinäyte.»

Kun Bosco kaivoi esiin instrumenttipakkauksensa, heidän viereensä saapui ryhmän kolmas jäsen. »Minäpä kerron mikä sen tappoi», Diego Marquez lupasi. »Radiokuolemansäde.»

Hän osoitti radiomastoa, joka kohosi tasakattoisen rakennuksen takana. Se oli klassinen radiolähetystorni, joka oli rakennettu ristiin rastiin kiinnitetyistä metallitangoista. Tornin puolivälissä oli kolme kuunsirpin muotoista lautasta, jotka osoittivat eri suuntiin, kun taas sen huipulla välähteli punainen merkkivalo. »Havannan syndrooma», hän lisäsi. »Uusin keino sulattaa aivot.»

Havannan syndrooma oli nimi neurologisille oireille, joita esiintyi Yhdysvaltain suurlähetystön työntekijöillä Kuubassa. Kaikki tapaukset olivat erilaisia, mutta useimpiin liittyi äkillinen korvien soiminen, kipu eri nivelissä ja aistimus kovasta kuumuudesta, joka tuntui tulevan kehon sisältä. Toisinaan seurasi vakavampia ongelmia, kuten huimausta, sekavuutta ja kouristuksia. Useita henkilöitä oli joutunut sairaalaan, ja yhdellä heistä oli ollut vaiva, joka muistutti säteilyn aiheuttamia palovammoja.

CIA:n mielestä juttu oli hölynpölyä. NSA ei osannut päättää vaan odotti lisää tietoa. Vain merivoimien tiedustelupalvelu piti asiaa todellisena uhkana. Sekin vain siksi, että virasto yhdisti sen yhdysvaltalaiseen omapäiseen tutkijaan, Wyatt Campbelliin, jolla oli kokemusta energia-aseista.

Hänen jälkiään oli seurattu Havannaan. Ja sitten Arcosiin. Ja kun satelliittikuvat olivat paljastaneet niityn, jolla oli hujan hajan

kuolleita eläimiä sekä pieni rakennus, josta säteili suuria lämpö-
määriä, oli päätetty toimia. Weir ja hänen ryhmänsä oli lähetet-
ty tutkimaan paikkaa.

Riippuen siitä, mitä he lopulta saisivat selville, he joko va-
pauttaisivat Campbellin tai vangitsisivat hänet ja raahaisivat hi-
lut kintuissa Yhdysvaltoihin.

Sillä välin kun Bosco otti verinäytteen hevosesta, Marquez
käytti huipputeknistä laitetta ottaakseen näytteen ilmasta. Hän
ilmoitti että näyte oli puhdas.

Weir nyökkäsi ja tarttui radioon. »Mangusti, täällä isku-
ryhmä», hän sanoi. »Valmiina menemään hullujenhuoneeseen.
Rakennus on hiljainen muttei pimeä. Neljä ajoneuvoa parkissa
ulkona. Ei merkkejä toiminnasta. Ilmanäytteessä ei kemikaaleja
eikä biologisia aineita. Vahvistakaa, että tehtävä jatkuu.»

Hän kuuli nappikuulokkeestaan naisäänen. Se kuului tehtä-
vän johtajalle, jonka kutsumerkki oli Mangusti.

»Saatte luvan astua leijonan luolaan», Mangusti vastasi. »Ei
merkkejä sotilasyksiköistä alueella. Olemme valmiina katkaise-
maan sähköt, aloittamaan radiohäirinnän ja antamaan tausta-
tukea, kun olette murtaneet oven.»

Weir kuittasi ja kääntyi alaistensa puoleen. »Onko valmis-
ta, Bosco?»

Bosco oli juuri vetänyt näytteenottoruiskun raadosta. Hän
pakkasi näytteen. »Turvassa ja tallessa on.»

»Hyvä, lähdetään.»

Weir eteni ensimmäisenä pensaikon reunaan. Rakennus oli
vain parinkymmenen metrin päässä. Skannauksessa sen ulko-
puolella ei näkynyt lämpöjälkiä, mikä ilmaisi, ettei katolla ollut
partioivia vartijoita eikä tarkka-ampujia. Satelliittihavaintojen
vastaisesti rakennuksen sisältä tihkui lämpöä vain hyvin vähän.
Lukuun ottamatta mastosta kuuluvaa outoa hurinaa tienoolla
oli kuolemanhiljaista.

He siirtyivät rakennuksen seinän luo ja kyykistyivät oven molemmiin puolin. Mitään toimintaa ei ollut vielääkään näkynyt, saati sitten vastarintaa.

»Oletko varma että tämä on oikea paikka?» Marquez kysyi.

Weir oli varma. Hän lähetti signaalin Mangustille, jolloin rakennusta ympäröivät valot sammuiivat. Myös korkealle sijoitetuista ikkunoista näkyvä sisävalo himmeni muttei sammunut kokonaan. Radiomaston hurina jatkui.

»Mastolla on varmaan oma generaattori», Marquez sanoi. »Menenkö etsimään ja sammuttamaan sen? En halua kärehtää, kun palaamme niityn poikki.»

Weir nyökkäsi. »Pane se pimeäksi», hän sanoi ja kääntyi Boscon puoleen. »Tule sinä mukaani.»

Marquez kiersi rakennuksen taakse kohti mastoa, kun taas Weir ja Bosco työnsivät rakennuksen oven auki MP5-konepistoolit valmiusasennossa.

Käytävä oli autio, mutta se näytti yllättävältä. Ulkoapäin rakennus oli kuin vanha varasto, mutta sisältä se olikin selvästi nykyaikainen. Lattia oli kiillotettua betonia, seinät kiiltävää steriiliä muovia. Katsoessaan käytävään Weir näki valvottuja turvaovia, joissa oli koodilukko. Käytävää valaisivat osittain hätävalot sen vastakkaisessa päässä.

»Ilman muuta oikea paikka», Weir sanoi tarkastellessaan laboratorimaista tilaa.

He lähtivät etenemään käytävää pitkin, saapuivat ensimmäisen oven kohdalle ja työnsivät sitä. Järeästä salvasta ja koodinäppäimistöä huolimatta se avautui helposti.

»Turvatoimia parhaimmillaan», Bosco sanoi.

Weir katsoi ympärilleen. Huone oli tyhjä. Ei yhtäkään kalustetta eikä irrallista laatikkoa. Se tuntui oudolta. Ennen kuin hän ehti sanoa mitään, alkoi kuulua laukauksia: kolme lyhyttä sarjaa, hiljaisuus, sitten vielä kaksi sarjaa.

Weir heittäytyi lattialle ja Bosco pinkaisi ovelle.

»Näkyykö mitään?» Weir kysyi.

»Tyhjä on», Bosco sanoi.

Koska mitkään merkit eivät viitanneet siihen, että heitä tulitettaisiin, Weir painoi radion lähetysoppulaa. »Quez, ammu-
taanko sinua?»

Vastaus kuului heti: »Ei, pomo. Täällä on hiljaista.»

Jälleen kuului laukausten ryöpsähdys. Sillä kertaa niitä seurasi tuskaiset huudot ja sitten viimeinen, hiljentävä laukaus.

»Se kuului käytävältä», Bosco sanoi.

Tilanne ei lainkaan miellyttänyt Weiriä. Oli täysin mahdollista, että hyökkäyksen tullen kuubalaiset eliminoisivat Campbellin tai jopa vaijentaivat oman väkensä, mutta sillä hetkellä he eivät tienneet muuta kuin että kyse oli vain sähkökatkosta. Yleinen tapahtuma Kuubassa, varsinkin kesähelteellä.

Weir siirtyi ovelle ja syöksähti sitten käytävän poikki toiseen huoneeseen. Siellä oli kaadettuja arkistokaappeja ja roskakoreja, joihin sullotut paperit oli sytytetty tuleen. Savu tuprusi ja liekkien kuumuus voimistui, kun avatusta ovesta pääsi sisään lisää happea. Ei ollut muuta mahdollisuutta kuin sulkea ovi ja jatkaa matkaa.

Seuraavassa huoneessa oli rivi tietokoneita, jotka oli hajotettu kappaleiksi. Lattialla makasi kaksi laboratoriotakkista miestä, joissa oli useita verisiä ampumahaavoja.

»Hamza ja Min Cho», Weir sanoi verratessaan miesten kasvoja kuviin, jotka hän oli nähnyt käskynjaossa ennen tehtävää. »Iranilainen ja pohjoiskorealainen tutkija, jotka olivat pomojen käsityksen mukaan mukana tässä. Olivat oikeassa sentään jostain.»

Huonon uutisen kuullessaan Bosco irvisti. »Joku siivoaa tätä paikkaa. Kun nuo kaverit kerran ovat kuolleita, Campbell ei enää kauan ole elävien kirjoissa.»

Weir poikkosi protokollasta hajauttaessaan ryhmänsä, mutta heidän täytyi edetä nopeasti. Muutoin koko tehtävä olisi tur-

ha. Hän jätti Boscon paikoilleen ja siirtyi eteenpäin käytävällä. Katonrajaan oli asettunut savua, joka himmensi hätävalojen hehkua entisestään. Radiosta kuului pikaisesti taustatukiryhmän ääniä, jotka ilmaisivat sen olevan tulossa, mutta Weir oli niin keskittynyt tiedemiehen etsimiseen, ettei ehtinyt liittyä keskusteluun.

Seuraavasta huoneesta ei löytynyt mitään. Muutama lisäaskel vei hänet suurelle ovelle. Se oli muiden tapaan lukitsematon. Hän potkaisi oven selälleen ja tarkisti huoneen konepistooli olkaa vasten. Koska vaaran merkkejä ei näkynyt, hän astui sisään.

Hän arveli, että huoneessa oli ollut päälaboratorio. Hyllyllä oli kojeita ja tarvikkeita, ja työtasot olivat täynnä mikroskoopeja, sentrifugeja ja muita huipputeknisiä laitteita. Hän siirtyi keskemälle huoneessa ja tarkisti varjoiset paikat ja tilat kaikkien työtasojen takana. Läheltä huoneen takaosaa löytyi kolmas, kasvoillaan makaava ruumis. Hän kieräytti miehen ympäri ja näki sotkuisen parran ja pitkän nenän. »Campbell», hän sanoi itsekseen. »Perhana.»

Ennen kuin Weir ehti tehdä muuta, radio kirahti hänen korvaansa.

»Pomo, Quez tässä. Täällä on jotain outoa. Mastoa ei ole kytetty sähköverkkoon. Jäljellä ei ole kuin joitain kuusikymmenluvulta jääneitä rikkinäisiä, hapertuneita johtoja.»

»Löysitkö generaattorin?» Weir kysyi.

»Joo, mutta se on nukketalon kokoinen. Siitä voisi irrota kolmesataa wattia. Juuri sen verran, että punaisen merkkivalon saa palamaan tuolla huipulla.»

Kun Weir vielä yritti saada tolkkua Quezin havainnosta, radio-keskusteluun liittyi Bosco.

»Ikävä sanoa, mutta labrassa ei ole mitään hyödyllistä. Tunteuduinkin takaisin huoneeseen, jossa roskakorit paloivat, ja toin sieltä joitain papereita. Ne olivat pelkkiä tyhjiä muistikirjoja ja valkoisia arkkeja.»

Weir tiesi, että siihen saattoi olla vain yksi syy. »Koko juttu on lavastettu», hän sanoi. »Nyt ulos. Heti.»

Kuulokkeesta kajahtava kova vingahdus ilmaisi, että hänen lähetykseensä oli tunkeuduttu. Toinen yritys tuotti saman tuloksen. Joku häiritsi heidän radioyhteyksiään.

Weir kääntyi oven suuntaan ja ehti nähdä, kun se paiskattiin kiinni. Hän heittäytyi kahvaa kohti mutta myöhästyi täpärästi. Lukon kieli naksautti paikoilleen ja koodilla varustettu lukko aktivoitui. Kaksi kovaa tempaisua varmisti, ettei ovi hievahdanutkaan.

Kun hän etsi toista poistumistietä, ilmastointijärjestelmä käynnistyi. Ilman alkaessa virrata ristikoihin kiinnitetyt suikaleet lepattivat kuin hiusnauhat. Huoneen täytti palavien sähkölaitteiden kitkerä haju, ikään kuin itse ilmastointilaitte olisi sulanut.

Weir ei tiennyt, mitä oli tekeillä, mutta sen hän tiesi, että ulos täytyisi päästä. Hän kiepautti konepistoolia ja alkoi tulittaa oven keskellä olevaa ikkunaa. Lasiin syntyi luotien ympyränmuotoinen iskemäkuvio, mutta ruutu oli luodinkestävä ja siihen jäi vain sienenmuotoisia kuoppia.

»*Älä tuhlaa ammuksia*», kuului ääni hänen takaansa.

Hän kiepahti ympäri mutta näki vain kannettavan tietokoneen, joka oli kansi avoimena yhdellä pöydistä ja jonka näyttö oli valaistu. Ruudulle ilmestyivät kasvot.

»Kuka hitto sinä olet?» Weir kysyi. »Mitä pelleilyä tämä on?»

Weir yllättyi kuullessaan omat sanansa. Ei ollut hänen tapais-
taan antautua keskusteluun kohteen kanssa. Tuntui kuin erikoi-
nen tilanne olisi saanut hänet raiteiltaan.

»*Tämä on kaukana pelleilystä*», ruudulla näkyvä hahmo sanoi.
»*Itse asiassa paljastan totuuden, jota sinun on vaikea uskoa.*»

Weir hivuttautui ensimmäisen työtason ohi ja varoi hyökkäystä samalla kun keskittyi kannettavaan. Hän tunsu korvissaan äänen, jota seurasi outo sointi. »Minkä totuuden?»

»Sinun oli määrä epäonnistua tehtävässä. Maasi hallinto lähetti sinut tänne. Bravo-ryhmänne pysytteli tarpeeksi lähellä tarkkailukseen mutta liian kaukana pystyäkseen auttamaan millään lailla. Iskuryhmäsi jäsenet erkanivat joukosta yksi kerrallaan niin, että saatoit tulla tänne, tähän huoneeseen... yksin.»

Weir huomasi suuttuvansa. Ilmassa tuntuva haju ärsytti silmiä ja poltti sieraimia. Se oli pahempi kuin käytävän savu. Hän olisi halunnut murskata tietokoneruudun mutta huomasi vastaavansa taas. »Miksi he olisivat tehneet niin?»

»Siksi että sinä olet viimeinen koehenkilö. Viimeisessä kokeessa. Inhimillinen koekaniini. He ovat tienneet kaiken aikaa, mitä me teemme täällä. Mutta sen sijaan, että olisivat räjäyttäneet tämän paikan tuusan nuuskaksi, he lähettivät sinut tänne tartutettavaksi. Viedäksesi pölyä kotiin. Vaikka pääsisit täältä pois elossa, sinua sohitaisiin ja pengottaisiin, ja lopulta aivosi leikeltäisiin petrimaljassa siinä toivossa, että saataisiin selville, kuinka olemme onnistuneet mahdottomassa tehtävässä.»

Weir yritti ajatella päässään kuuluvan melun läpi. Hän muisteli testinäytevaatimuksia. Ilma, maa, vesi. Verta kuolleesta hevosesta. Hän ei olisi halunnut uskoa, mutta siinä, mitä tuo henkilö kertoi, oli jotain tuttua. Ikään kuin hän olisi ajatellut asiaa itsekin.

»Joku oli pakko uhrata totuuden selvittämiseksi», puhuja jatkoi. *»He... valitsivat... sinut.»*

Weirin oli jokaisen sanan myötä yhä vaikeampi sulatella niitä. Hän huomasi ajattelevansa Havannan syndroomaa ja tajusi sitten, että nyt oli kyse jostain enemmästä. Mutta mistä?

Mitä ankarammin hän yritti ajatella, sitä kovemmaksi päässä raikuva ääni kävi. Hän huomasi, että hänen oli vaikea pitää yllä yhtään ajatusta. Vielä vaikeampaa oli kiistää puhujan väitteet. Melu muuttui kivuksi ja kipu sokaisevaksi vastarinnan muuriksi, jonka läpi ei päässyt tunkeutumaan muuta kuin kaiuttimes- ta kuuluvat sanat.

Weir putosi polvilleen. Hän ei enää tuntenut metallista hajua ilmassa, konepistoolia kädessään eikä lattiaa allaan. Näkö alkoi pettää. Maaailma kutistui, kunnes jäljellä ei ollut muuta kuin kivun aalto ja sen läpi leikkautuva ääni.

»Sinulla on vain yksi mahdollisuus. Tapa heidät. Tapa heidät kaikki.»

Kun Weir sulatteli tuota ajatusta, kivun muuri katosi, putosi pois kuin pirstaleiksi hajoava ikkunaruuu. Jäljelle oli jäänyt selkeä totuus. Hänen tarvitsisi vain toimia.

Aistien toiminta palasi yhdessä rysäyksessä. Tunto tulvi takaisin käsiin ja jalkoihin. Näkö silmiin. Hän näki tietokoneen ruudun pimenevän ja kuuli ilmastointilaitteen hiljenevän, katseli, kuinka lepattavat suikaleet veltostuivat suoriksi.

Voimiansa palautuessa Weir nousi seisomaan ja näki luotien arpeuttaman oven avautuvan. Käytävältä kuului askelia, ja savusta astui esiin Bosco.

Bosco kallisti päätään ja katsoi Weiriin oudosti. »Oletko kunossa, pomo?»

Weir ei hymyillyt eikä puhunut. Hän vain heilautti konepistoolin paikoilleen ja avasi tulen. Luotikuuro kaatoi Boscon ja lävisi tämän molemmat sääret ja toisen käsivarren. Hän pysyi elossa vain rintaansa suojaavan luotiliivin ansiosta.

Hän kirosi kivusta ja kiepautti omaa asettaan.

Weir tulitti taas. Sillä kertaa hän piti liipaisimen pohjassa, kunnes lipas oli tyhjä ja seinät veren peitossa.

Lakattuaan tulittamasta Weir asteli käytävään. Hän astui kuolleen ystävänsä yli, poisti konepistoolista tyhjän lippaan ja survaisi tilalle täyden. Hän liikkui hitaasti ja järjestelmällisesti, ja hänen mielessään pyöri kehää vain yksi ajatus.

Tapa heidät. Tapa heidät kaikki.

1

SATAKUUSIKYMMENTÄ KILOMETRIÄ NASSAUSTA KOILLISEEN NYKYAIKA

Kapteeni E. F. Handley seisoi MV *Heronin* komentosillan siivessä, siristi tummia silmiään ja katseli laivan tulo-suuntaan. Hän oli kiinnittänyt katseensa hinausköyteen, joka ulottui *Heronin* achterista ränsistyneeseen troolariiin.

Hän murahti tyytymättömänä. »Kohta tulee vaikeuksia.»

Handley oli vähän yli kuusikymmenvuotias, ikänsä merillä seilannut mies, parhaillaan päällikkönä keskikokoisessa rahtilaivassa, joka liikennöi Bahamasaarten ja Yhdysvaltain eri satamien välillä. Hänen kasvojaan hallitsivat auringon vioittama iho ja parransänki. Niiden syvässä rusketuksessa oli karmiinin-punaisia sävyjä. Tukka oli kuriton ja sotkuinen, karkean harmaa pesä, joka pilkisti vanhan baseball-lakin alta. Hän siirteli ja käänteli lakkia yhtä mittaa yrittäessään pitää sotkuisen hiuspuskan kurissa.

»Millaisia vaikeuksia?» kysyi Handleyä pidempi, huolitellumpi henkilö.

Handley katsahti miestä, jolla oli khakihousut ja sininen tuulitakki. Gerald Walker ei kuulunut miehistöön, vaan juuri hän

oli tilannut matkan, lähtenyt itse mukaan valvomaan toimintaa ja opastanut heidät itäisellä Atlantilla johonkin paikkaan, mistä he olivat löytäneet vaurioituneen troolarin ja ottaneet sen hinaukseen.

Walker väitti haluavansa viedä sen Nassauhun, mutta hän ei sallinut yhteydenottoja radiolla eikä muillakaan keinoilla, joten Handley oletti, että miehen mielessä oli jokin muu määränpää.

Walker teeskenteli olevansa suuren vakuutusyhtiön palveluksessa, mutta Handley tunnisti Yhdysvaltain merivoimien miehen, kun sellaisen näki. Walkerilla oli siviiliksi kaikki liian hyvässä järjestyksessä. Hän piti suunsa supussa eikä kertonut koko totuutta. Sitä paitsi troolari oli rahalliselta arvoltaan kyseenalainen, halvempi upottaa kuin pelastaa. Ja sitten olivat tietenkin myös ruumiit...

»Katsokaa nyt tuota hinausköyttä», Handley sanoi. »Sen pitäisi olla keskeltä veden alla meidän ja troolarin välissä, mutta se on noussut. Se ei ole enää kuopalla. Köyden jännitys kasvaa.»

»Virrasta vai tuulesta?» Walker kysyi osoittaen, että hän tiesi yhtä sun toista hylkyjen hinaamisesta.

»Ei kummastakaan», Handley sanoi. »Troolari ottaa vettä sisään. Se on alkanut upota. Meidän pitää mennä tuonne, pan-na pumpput toimintakuntoon ja katsoa, löytyykö vuotokohta.»

»En voi sallia sitä», Walker sanoi lujasti mutta kohteliaasti.

Handley veti lakkia tiukemmin päähänsä. »Onko laivassa jostain mitä emme saisi nähdä, herra Walker? Jotain muutakin kuin liuta kuolleita kinuskeja?»

»Kuolleita kiinalaisia», Walker korjasi. »Enkä tiedä mihin viittaatte. Laiva oli hylätty kun löysimme sen.»

Handley naurahti. »Pelatkaa mitä pelejä haluatte. Sillä aikaa tuo laiva käy yhä painavammaksi ja ui yhä syvemmällä. Se laahaa perässä kuin ankkuri, mikä tarkoittaa, että nopeutta täytyy hidastaa, tai köysi katkeaa. Nopeuden vähentäminen taas tarkoittaa, että matka Nassauhun kestää puoli päivää enemmän.

Mitä enemmän vauhti hidastuu, sitä kauemmin matka kestää. Mitä kauemmin matka kestää, sitä enemmän troolariin vuotaa vettä. Ja sitten on pakko vähentää nopeutta entisestään. Ymmärrätekö mitä tarkoitan?»

Walker ymmärsi ongelman. »Tarkoitatte että troolari painuu pohjaan ennen kuin saavumme Bahamalle.»

»Sitä alkaa olla mahdotonta hinata jo paljon aikaisemmin.»

Kun Walker vielä mietti eri vaihtoehtoja, Handley vilkaisi taas kerran taaksepäin. Hänen katseensa tavoitti troolarin takaa jotain uutta. Taivaalle oli ilmestynyt outo valokaari. Se näytti nousevalta auringolta, mutta oli jo iltahämärä ja aurinko laski vastakkaisessa suunnassa.

Alkuun hän piti hohtavaa valoa heijastuksena tai kangastuksena. Mutta se lähestyi. »Mikä piru tuo on?»

Näky tuntui lähestyvän äänettömästi – tai niin hiljaa, että tuuli ja aallot peittivät äänen. Mutta kun se saapui troolarin yläpuolelle, alkoi kuulua surinaa.

Hetken kuluttua valokaari hajosi neljäksi erilliseksi palloksi. Kaksi niistä erkani paapuurin puolelle, muut tyyrpuuriin. Ennen pitkää ne alkoivat kiertää *Heronia* kuin susilauma.

»Kapteeni?» muuan miehistön jäsen sanoi.

»Mitä tämä on?» Handley kivahti ja katsoi Walkeriin. »Viesti kuolleilta kiinalaisilta ystäviltänne?»

Walker kääntyili sinne tänne ja yritti pitää katseensa laivaa hitaasti kiertävissä valopalloissa. Joka kierroksella ne kirkastuivat entisestään ja jättivät kullan ja oranssin värisinä leimutesaan juovia hänen verkkokalvolleen.

Hän yritti epätoivoisesti pitää häikäisevän loiston poissa suojaamalla silmiään kämmenillä. Katsetta pinnistämälläkään hän ei nähnyt valon takana mitään koneistolta tai laitteilta näytävää. Ei siipiä eikä potkureita tai roottoreita vaan vain kirkkaat pallot, jotka kiersivät laivaa.

»Kuvittele mielessäsi Empire State Buildingia suurempi zeppeliini, joka laskeutuu 'höyhentäkin kevyemmin' ja joka on kuin 'taivaan tyrskyjä kyntävä maailmanluokan risteilijä'. - - Tarjolla on lievästi sanottuna huimaa jännitystä.»

— KIRKUS REVIEWS

Karibianmerellä ajelehtivan rahtialuksen hätäsignaali keskeyttää NUMAn meriharjoitukset. Kurt Austin ja Joe Zavala löytävät laivan kapteenin henkitorissaan, tyhjä haulikko kädessään. Eloonsa jättänyt miehistö kärsii oudoista harhoista ja kertoo nähneensä taivaalla salaperäisiä valoja. Pian paljastuu, että kyse on massiivisesta, huippu-modernista ilmalaivasta. Kurtin ja Joen on soluttauduttava taivaita halkovaan alukseen ja estettävä kauhistuttava tuho.

9 789510 506028

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50602-8

PÄÄLLYKSEN KUVITUS: MIKE HEATH